

[Christophersen.]

Må jeg så gå over til finansministerens svar til mig. Der er først spørgsmålet om forudsætningerne. Ja, man kan selvfølgelig sige, at der nok ikke kommer to portioner til september, for der skal meget voldsomme prisstigninger til fra marts til september, og så sker det nok ikke. Men det, jeg sagde i mit indlæg, var jo bl. a., at der desværre kommer stærke prisstigninger fra marts til september, for det, som får lov til at ske i marts måned, når man tager låget af kedlen, når der står to, måske tre, dyrtidsportioner om ørene på os, når virkningerne af devaluering, af eventuel olieprisstigning, af overenskomstmæssige lønstigninger, af pristoppets bortfald, råenergiavgiften og en række andre ting slår igennem, så vil der jo uundgåeligt komme prisstigninger. Jeg skal ikke prøve her i dag at vurdere, hvor store de bliver; der er dem, der siger, at det bliver mindst 6 pct. i gennemsnit. Hvis det er rigtigt, at vi til marts og i tiden fremefter får prisstigninger på 6 pct. alene af denne grund, vil det jo uundgåeligt føre til dyrtidsportioner til september. Men det får vi jo at se, og regeringen har øjensynlig indstillet sig på at vente og se, hvordan det går.

Vedrørende arbejdsløshedsdagpengene brugte ministeren det udtryk, at jeg havde sagt, det ville trække milliardudgifter med sig, hvis skønnet ændredes i opadgående retning. Det har jeg nu aldrig sagt. Jeg sagde, det ville koste et sted mellem 600 og 900 mill. kr., hvis der blev 15.000 flere arbejdsløse, end man havde regnet med, og det tal har jeg fra regeringens budgetredegørelse.

Så kan man selvfølgelig, som ministeren gjorde det, diskutere, om de 110.000 nu kunne holde, og ministeren sagde, der var megen usikkerhed om det. Alt det kan være rigtigt nok, men jeg synes ikke rigtig, nogen af de argumenter, ministeren kom med, afviste den klare forskel, der er mellem på den ene side det økonomiske råds og det økonomiske sekretariats vurdering af bevægelsen fra 1976 til 1977 og så regeringens egen vurdering. Regeringen går ud fra, at ledighedssituationen i 1977 vil være præcis den samme som i 1976. De to andre institutioner går ud fra, at ledigheden vil vokse med 15.000 mand, og det kan vel ikke alle sammen være halvtids- eller kvarttidsbeskæftigede. Jeg går ud fra, at der i denne forskel også ligger en forskel i det, det vil koste på dagpengefeltet.

Så er der endelig det med statslånene. Ja, det

er muligt, at man har anvendt den praksis i finansminister Anders Andersens tid. Det er nu ikke så mærkeligt, for mig bekendt er det beskeden, hvad der i den periode blev optaget af indenlandske statslån. Jeg erindrer faktisk slet ikke, at hr. Anders Andersen har optaget egentlige indenlandske, rentebærende statslån. Det er muligt, at der var en bunden opsparing, men det er jo en lidt anden ting. Men den type statslån, vi her taler om, erindrer jeg slet ikke blev optaget. Der blev optaget nogle udenlandske statslån, men jo slet ikke noget, der kan måle sig med det, som den nuværende regering – i øvrigt med megen fornuft – arbejder på tvunget af omstændighederne.

I øvrigt er det en meget formel betragtning, ministeren dér kommer med. Man kan ikke med den slags formelle – undskylder, jeg bruger udtrykket – bogholderimæssige betragtninger afvise realiteterne i sagen. Realiteten er naturligvis, at hver eneste gang, der sælges et indenlandsk statslånsblad fra den 1. november i år og frem til finansåret 1977-78, kommer der en rentebyrde, kommer der udtrækninger, som også giver en afdragsbyrde. Det er klart, at disse ting har andre virkninger på den økonomiske aktivitet, end hvis man bruger 200 mill. kr. på at sætte beskæftigelsesarbejder i gang eller på at sætte boligikringen op; det ved vi alle sammen. Men det ændrer vel ikke, at det, man under ét kalder finansieringsbehovet, må underkastes en helt anden vurdering. Så de 20 mia. kr. skal såmænd nok holde. Det, som beskytter ministeren, er naturligvis, at det varer 1½ års tid, inden vi præcis får afgjort, hvem der får ret. Derimod må jeg bedrøve ministeren med, at de reelle virkninger af, hvem der har ret, selvfølgelig vil vise sig på et langt tidligere tidspunkt.

Jeg lagde mærke til hr. Erhard Jacobsens indlæg – nu kan jeg se, at hr. Erhard Jakobsen ikke er til stede – om 16. alm. vurdering. Jeg lagde også mærke til ministerens svar, og jeg er ked af at måtte sige det, men jeg synes ikke, at hr. Erhard Jakobsen fik svar på det, han spurgte om. Jeg mener, at hr. Erhard Jakobsen bad ministeren bekræfte, at der ikke på denne side af augustforligets virketid, altså at der ikke på denne side af den 1. april 1979, kunne ske en forhøjelse af lejeværdien, hvorefter ministeren svarede, at han fuldt ud kunne bekræfte, at lejeværdien for 1977 ligger fast. Nu skal jeg ikke spørge på hr. Erhard Jacobsens vegne, men denne sag interesserer jo også os